

NICK & LINS

Alles uit!

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

Inhoud

[START] *En toen wist iedereen het...* 7

- 1 Het begon met een Bongo Bon 15
- 2 Vrijheid, gelijkheid en een plastic campingtafel 29
- 3 Bloot & blunder in Casa Nick & Lins 47
- 4 OMG, we zitten op een swingersfeestje! 63
- 5 Naakt op wereldreis 83

[PAUZE] *9 + 1 tips & tricks* 93

- 6 Parels zoeken in het paradijs – en riolen vinden 97
- 7 Nu zij/hij nog... 117
- 8 Buigen of barsten op Facebook 137
- 9 De verboden (gods)vrucht 169
- 10 Bloot de luxe 181
- 11 Eureka bij de barbecue 193

[FORWARD] *Been there, done that, what's next?* 207

Dankwoord 213

[START]

En toen wist iedereen het...

Ons hart sloeg minstens een tel of twee over, toen we het zagen. We waren net terug in onze hotelkamer op het Griekse eiland Skopelos, waar we de hele namiddag hadden genoten van de oktoberzon op het naaktstrand, de handdoeken hingen te drogen, we keken al uit naar een van die heerlijke Griekse slaatjes...

En toen lichtten onze iPhones op als twee wel heel vroege kerstbomen.

Niet dat het ons nooit eerder overkomen was, integendeel. Wanneer er ook maar iets gebeurde – een storm, een aardbeving, een studentenbetoging of zelfs een volstrekt onschuldig incident in een straal van drieduizend kilometer vanwaar wij op dat moment waren – dan begonnen onze ouders te bellen, te sms'en en Facebookberichtjes te sturen om te checken of alles wel oké was met ons. Dat waren we intussen gewend. We waren ook al een tijdje ver weg van huis, en uiteraard begrepen en waardeerden we hun bezorgdheid. Maar dit was duidelijk iets van een andere orde.

We hebben ze niet geteld, maar het moeten zo'n honderd gemiste oproepen en evenveel onbeantwoorde berichten geweest zijn. Nooit meegemaakt! Wat was er in godsnaam aan de hand? Een bom gevallen op België? Of op Griekenland? Buitenaardse wezens geland? Dreigde er op een of andere manier gevaar voor ons? Of was het dat andere, waarvan we wisten dat het vroeg of laat wel móest gebeuren? Zou het zover zijn?

Een paar dagen voordien waren we door de Engelse *Metro* geïnter-

viewd over ons *Naked Wanderings*-project, de blog die we bijhielden over onze ontdekkingsstocht in de wondere wereld van het naturisme. Het steentje was in de vijver gegooid en dag na dag hadden we de circles op het water verder zien uitdijen. Eerst pikten andere Britse media het verhaal op, vandaar ging het door naar eerst Duitsland, dan Australië, de Verenigde Staten, India ... Het kon niet anders of ons eigen land moest wel volgen. En ja, hoor: die dag stond ons verhaal ook in de Belgische kranten. Toevallig – of was het symbolisch voorbestemd? – net op het moment waarop we op Skopelos van een rots gesprongen waren voor onze voorlopig laatste skinny dip op Europees grondgebied.

Hoe dan ook, collega's, lang uit het oog verloren schoolvrienden, toegekennissen, ex-lieven ... Iederéén leek het gezien te hebben én ze lieten ons dat ook weten: *'Jullie staan in jullie blote kont in de krant.'* Oeps. Het beeld van onze billen stond vanaf nu dus op het netvlies gebrand van iedereen die ons kende en van nog veel meer mensen die tot nu geen idee hadden wie wij waren. Met een likkebaardend titeltje erbij à la: *'Meet Nick and Lins, the Belgian couple who's traveling the world as naked as possible!'* Van het ene moment op het andere waren we nog altijd Nick en Lins, maar ook 'Dat naakte Belgische koppel'.

‘Laten we het vooral aan niemand vertellen’

Hoe word je eigenlijk naturist? Dat kan op heel veel verschillende manieren. Sommigen krijgen het van huis uit mee omdat ze in een naturistische familie geboren zijn, waarin het van generatie op generatie wordt doorgegeven. Anderen zetten de stap op aanmoediging van een vriend(in) of een partner met ervaring, of ze wilden gewoon eens proeven van de rest van het menu, na het voorsmaakje van de sauna of een stiekeme nachtelijke skinny dip. En er zijn er ook die op een dag gewoon toegegeven hebben aan hun nieuwsgierigheid. Een ding hebben de meesten echter gemeen. Hun eerste stap sluiten ze bijna zonder uitzondering af met een welgemeend: 'Laten we het vooral aan niemand vertellen.'

Dat was bij ons niet anders. We hadden geen vrienden of familieleden van wie we wisten – al is dat net het punt natuurlijk, maar goed –

dat ze er op een of andere manier voor te vinden waren. En ja, ook wij waren behoorlijk bang voor negatieve reacties en (voor)oordelen. Na onze eerste stappen hielden we het een paar jaar strikt voor onszelf en gingen we alleen uit de kleren op plaatsen waar we er zeker van konden zijn dat niemand ons zou kennen. Wat ons behoorlijk wat gekost heeft aan brandstof, maar *soit*.

In de loop van die eerste jaren geraakten we echter almaar meer gepassioneerd door de levensstijl. We ontdekten nieuwe plekjes, we ontmoetten hele fijne gelijkgestemde zielen en vooral: we gingen er ons steeds zelfverzekerder en zelfbewuster bij voelen. We stelden vast dat we het heerlijk vonden om naturist te zijn. Dat we ons zó goed voelden, naakt. Noem het gerust een openbaring. Er zijn mensen die zoiets dan lekker voor zichzelf houden, maar zo zitten wij niet in elkaar. Wanneer we iets geweldigs ervaren, dan willen dat uiteindelijk ook delen. In dit geval door een paar proefballonnetjes op te laten bij goeie vrienden. Gewoon om eens te kijken hoe ze zouden reageren.

‘Maffe bekentenis nummer 27’

Tegenwoordig hoor je mensen overal vrijuit praten over hun guilty pleasures. Collega’s vertellen tijdens de lunch zonder schroom over de doos roomijs die ze de avond tevoren opgelepeld hebben, bij de koffieautomaat gaat het ongegeneerd over de eigenlijk onverantwoorde aanslag die het pimpen van de auto pleegt op het budget en zelfs het *speciale* in bed van vorig weekend komt weleens voorbij. Maar zomaar zeggen dat je naar het naaktstrand geweest bent... *Mwah*, da’s om een of andere reden vaak toch een brug te ver. Ook in de 21ste eeuw is naturisme nog altijd een taboebeladen onderwerp. Hoe kán dat?

In de Vlaamse stad waarin wij zijn geboren en opgegroeid in de jaren tachtig was naturisme iets dat gewoonweg niet bestond. Of beter: iedereen deed alsof het niet bestond. Alleen nog maar onder elkaar praten over naakt zijn volstond om zelfs de grootste bek in het gezelschap rood te doen aanslaan van gêne. De schaarse keren dat naturisme aan bod kwam in een nieuwsuitzending of in een documentaire, was er altijd wel een (groot)ouder die als een snoek naar de afstandsbedie-

ning dook en snel overschakelde naar een andere zender. Naaktbeelden, dat was niks voor kinderoogjes, en naturisme, daar moesten ze het op televisie maar niet over hebben. Laat staan dat ze het ook nog eens *allemaal moesten laten zien*.

In die pre-internetjaren waren er niet echt veel mogelijkheden om je er verder in te verdiepen. Jazeker, we konden Deel XII of XXIV van de encyclopedie van de plank plukken. Maar laten we eerlijk zijn: veel wijzer maakten die naslagwerken je doorgaans niet. Al helemaal niet over *gevoelige onderwerpen*. Later, toen we wat ouder waren en pa en ma ons af en toe alleen thuis lieten, gebeurde het soms dat we in een human interestprogramma – inderdaad, *Jambers!* – een interview zagen met een naturalist. Altijd weer een vijftiger of zestiger met te lang haar en een zweem van een bierbuik, die in al zijn blote glorie filosofische bespiegelingen en newagegedachten wauwelde. Over hoe hij zich, naakt, ‘één voelde met de natuur’. Hoe hij ‘elk laagje oppervlakkigheid van zijn leven had afgepeld’. Waar wij allemaal geen chocola van konden maken, om niet te zeggen dat het ons gestampte onzin leek.

Naakt op tv zagen we *grosso modo* eigenlijk alleen maar in reclamespots voor douchegel of in seksscènes in films. Kortom, de onderliggende boodschap was dat je alleen maar uit de kleren ging om te vrijen of te douchen, tenzij je een overjaarse hippie was. Wat wij, tien jaar na *Jambers* en co, allerm minst waren, toen we onze proefballonnetjes oplieten en aan leeftijds- en stadsgenoten wilden uitleggen dat naturisme gewoon dikke *fun* was. We kozen onze proefpersonen zorgvuldig uit: de meest open geesten en de meest avontuurlijke zielen in onze vriendenkring.

Bleek dat zij niet verrast waren door onze Grote Onthulling. Totaal niet, zelfs. Ze kenden ons, ze wisten dat ze de gekste dingen van ons konden verwachten en dit was voor hen gewoon *nummer 27 op de lijst met maffe bekentenissen van Nick en Lins*. Ze stelden wat vragen, voegden er nog aan toe dat zij het zelf nooit zouden doen, en dat was het dan. Ander onderwerp.

‘Zou Ed Sheeran zich daarvan bewust zijn?’

Naturisme wordt vaak in een sociale kring beleefd, en een van de redenen is omdat we op zoek zijn naar zielsverwanten. Soms willen we gewoon voor onszelf bewijzen dat we geen rare kwasten zijn. Dat er wel meer mensen zijn – volstrekt normale mensen – die net zoals wij graag in hun blootje rondlopen. Statistieken geven aan dat ongeveer vijf procent van de wereldbevolking op een of andere manier aan naturisme doet of heeft gedaan¹. Da's één op de twintig. Minimaal tien mannen en vrouwen in een drukke supermarkt. Vijfhonderd op een gemiddeld Ed Sheeran-concert – zou hij zich daarvan bewust zijn, vragen we ons weleens af? – en wie weet hoeveel, in die eindeloze file huiswaarts van gisterenavond. En toch kenden wij niet één van hen. Geen enkele, niemand. Later ontdekten we dat de verklaring behoorlijk voor de hand lag. Ze brengt ons terug bij de vraag waarom naturisme zo'n onbespreekbare topic is: omdat de meeste naturisten het zelf ook aan niemand vertellen.

Wij ook niet – op die proefballonnetjes na – maar naarmate we ons er steeds comfortabeler bij voelden en we ervan doordrongen geraakten dat er geen enkele reden was om geheim te houden dat wij naturisten waren, gingen we het vaker aankaarten bij vrienden en familie. Heel af en toe zei er dan iemand: ‘Cool, ik ook.’ Maar dat wilde nog altijd niet zeggen dat we het aan iedereen wilden vertellen. Niet uit schaamte, niet omdat we wakker lagen van wat *men* ervan zou denken, maar gewoon omdat we er geen enkele behoefte toe voelden. Wanneer het onderwerp ter sprake kwam, dan logen we er niet over. Maar we gingen nu ook weer geen rondjes lopen op het werk, in het café of op familiefeesten en toeteren: ‘*Wil je nu eens iets weten? Wij zijn naturisten!*’

Er waren wel een paar mensen voor wie we het toch verzwegen. Heel bewust. Omdat we wisten dat ze het nooit zouden begrijpen,

¹ Nee, deze statistieken uit diverse bronnen op het internet zijn wellicht niet allemaal wetenschappelijk waterdicht. En wie is, hoe dan ook, altijd en honderd procent eerlijk wanneer hij of zij in een enquête een vraag voorgelegd krijgt die van ver of van dichtbij te maken heeft met bloot? Maar wij gaan er – ook bij gebrek aan alternatieven – van uit dat ze aannemelijk accuraat zijn.

en we hadden geen trek in even eindeloze als zinloze discussies. Maar nadat we begonnen waren met onze blog en omdat we vrij actief waren op sociale media, ontdekten steeds meer mensen het zelf. Ze zaten op Facebook, ze hadden alle foto's van baby's, katten en zelfbereide gerechtjes gezien, en dan zagen ze plots dit verschijnen: *'Your friend Lins likes Naked Wanderings.'* Ze klikten, zagen allerlei mensen bloot in beeld, en plots beseften ze: *'What the... ??? Dat is Lins! En dáár, Nick!'* Zo ging het bij behoorlijk wat vrienden en vriendinnen, en de algemene reactie was – op een stuk of wat krachttermen en nog een handvol *What the's* erbovenop – dat het super was, wat we aan het doen waren.

Tot zover, voor lange tijd. Maar toen ging de bal dus plots supersnel aan het rollen. Wat begon met dat ene interview in *Metro*, leidde naar reportages over ons in meer dan dertig landen. Plots keek de hele wereld over onze schouders mee. Intussen wisten de meeste vrienden en familieleden dus al dat we naturisten waren, maar een aantal van hen had nog niet meegekregen dat we letterlijk met de billen bloot op Facebook, Twitter en Instagram stonden. Nu, een vriend, dochter of neef hebben die voor de *fun* bloot gaat is één ding, maar het idee dat die dan ook selfies neemt waarbij enkel een strategisch in beeld gebrachte vinger voorkomt dat de hele wereld *alles* ziet... Da's natuurlijk een heel ander verhaal. Niet voor ons, wel voor hen. Ze begonnen zich zorgen te maken.

'Wat gaan jullie doen, als jullie terug in België zijn?'

'Hoe gaan jullie ooit nog een nieuwe job vinden?'

'En wat als die foto's op een pornowebsite belanden?'

Begrijpelijk allemaal, maar ons kan het uiteindelijk weinig schelen als anderen ons blote lijf zien. Iedereen heeft er zo eentje, toch? En als we daarmee – en dat hopen we – de wereld een beetje naaktvriendelijker kunnen maken... Wil iemand ons daarom niet in dienst nemen? Dan vinden we wel een andere werkgever die minder bekrompen is.

‘Wacht maar tot jullie in Syrië of Afghanistan zijn!’

Alles bij elkaar hebben we sowieso veel meer positieve reacties gekregen dan negatieve. Mensen die we niet eens kenden, lieten ons weten dat ze ons moedig vonden, dat we volgens hen leuke dingen aan het doen waren, of dat ze blij waren voor ons omdat we ons overduidelijk amuseerden. Maar uiteraard waren er ook die te verwachten andere commentaren die je altijd krijgt als iets of iemand plots zo in de belangstelling staat. Van mensen die we al evenmin kenden, reacties waarvan we goed genoeg wisten dat we ze vooral *niet* moesten lezen. Maar af en toe was de verleiding toch te groot.

‘Wacht maar tot jullie in Syrië of Afghanistan zijn haha.’

‘Niemand wil jullie lelijke lijven zien.’

‘Ze moesten jullie van het net verbannen, mijn kinderen kunnen dit zien!’

Bagger van grote bekken die altijd wat te bassen hebben. Zeker online en anoniem.

Het stelde al bij al allemaal weinig voor, naast het aantal positieve commentaren. Van mensen die ons bijvoorbeeld vertelden dat wij hen geholpen hadden om de eerste stap te zetten en het zelf eens te proberen. Anderen feliciteerden ons dan weer met de manier waarop we naturisme promootten en het uit de schaduw van de clichés en de groezelige grauwheid haalden. En dat is uiteindelijk waarvoor we het doen. Aan het eind van de rit is er geen enkele andere reden waarom we sinds die namiddag op Skopelos het beroemdste blote koppel ter wereld zijn, behalve die ene. Zoals we ze in de wereldtaal van onze generatie samenvatten:

‘Because we LOVE to do what we do.’

HOOFDSTUK 1

Het begon met een Bongo Bon

Lins' verjaardagsfeestjes zijn legendarisch. Rond de middag – altijd op een zonnige zaterdag, begin augustus – steken we de barbecue aan, gasten komen en gaan (en komen vaak later nog eens terug), het vlees ligt te roosteren, onwaarschijnlijke hoeveelheden bier en wijn vloeien, er staat muziek op en iedereen heeft de tijd van zijn leven. Het feest gaat door tot in de vroege uurtjes, en wanneer we de volgende dag wakker worden – ergens in de namiddag – stellen we vast dat er ook deze keer weer vrienden en vriendinnen gecrasht zijn in onze sofa's of in een enkel geval op het tapijt.

Geen verjaardag zonder bloemen en uiteraard feestelijk ingepakte cadeautjes. Die zet Lins altijd keurig opzij, kwestie van de oogst de day after met een min of meer heldere kop te overschouwen. Chocola, parfum, drank ... En, die zondagnamiddag in 2009, een Bongo Bon. 'RELAXEN MET TWEE' beloofde het doosje, en we hadden de keuze uit een stuk of veertig, vijftig mogelijkheden. Maar bijster spannend leek het allemaal niet. Een massage – oké, leuk, maar niet echt spectaculair, twee uur in een privésauna – lijkt knap vervelend, zucht. Hier, een wellnesscentrum. Klinkt als een soort pretpark met sauna's en zwembaden in maten en soorten. Océade of Aqua Mundo, maar dan voor volwassenen.

Doen?

Doen!

We begonnen aan een rondje surfen langs de sites van de wellnesscentra waaruit we konden kiezen.

– Deze lijkt wel leuk ... Oh, momentje, 'zwemkledij verboden' staat erbij. Da's raar.

'Deze, dan?'

– Wow, ziet er geweldig uit!

'Ja, maar badpakken en zwembroeken mogen daar ook niet. Wat is dat toch?'

– Ha, hier! Zwemkledij verplicht ... Maar lijkt die niet wat klein en héél druk?

'Mmmh...'

– Mmmh...

En zo bleef het maar doorgaan. We wilden iets dat *fun* was. Iets waarmee we ons een hele dag konden amuseren ook, want dat was waar de bon uiteindelijk om draaide. Iets nieuws, liefst. Maar wát dan?

– Euh... Misschien kunnen we eens...

'Ja...?'

– Wel... Als we het er nu toch eens op waagden? Zonder badpak en zwembroek?

'Oei... Zal dat niet euh, raar zijn?'

– Misschien...

'Mmmh...'

– Mmmh...

'Iedereen zal ons daar aanstaren, nee?'

– Goh... Misschien wel, ja...

'En wat als blijkt dat we in een of andere seksclub beland zijn?'

– Ook waar...

'Maar weet je wat? Het is een bon, juist? Het is dus, zeg maar, gratis, ja? We proberen het gewoon, en als we merken dat we ergens terechtkomen waar we nooit-van-ons-leven willen gezien worden, dan zijn we weer weg.'

– Lijkt me een strak plan.

'All right!'

– Wacht... Stel dat we iemand tegenkomen die we kennen...

'Oeps, ja... Zou wel gênant zijn... Moeten we dus absoluut voorkomen.'

We kozen uiteindelijk voor een namiddag in een wellnesscentrum dik tweehonderd kilometer vanwaar we woonden. Het verste van huis dat we konden vinden, in Zepperen bij Hasselt. Maar dan moesten we ook

Moeten we meteen
naar een naakt-
strand of een
camping?

Zullen we ons wel
op ons gemak voelen,
bloot?

Iedereen zal ons
bekijken, toch?